

Arrest

nr. 302 070 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 28 december 2023 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 oktober 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 8 november 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Duitse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.3. De Duitse autoriteiten stemden op 10 november 2023 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 november 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 28 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.(…) A.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.(…) A.(…), M.(…), verder de betrokkene die staatsburger van Iran verklaart te zijn, diende op 31.10.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort en zijn andere persoonlijke documenten achtergelaten te hebben in Iran.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 29.09.2023.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 07.11.2023. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt een zus te hebben te hebben in België en bij haar te wonen. De betrokkene stelt vier neven te hebben in België, maar geen contact te hebben met hen. De betrokkene stelt verder geen familieleden in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Iran verlaten te hebben op 21 Azar 1401 (Iraanse kalender). De betrokkene stelt een dag later in Turkije aangekomen te zijn en er negen en een halve maand verbleven te hebben in Istanbul. De betrokkene stelt op 25.09.2023 Turkije verlaten te hebben en door, voor hem, onbekende landen gereisd te zijn naar Duitsland. De betrokkene stelt er op 29.09.2023 aangekomen te zijn. Volgens de Eurodac-resultaten werden zijn vingerafdrukken op dezelfde dag genomen. De betrokkene stelt dezelfde dag Duitsland verlaten te hebben.

De betrokkene stelt in België aangekomen te zijn op 30.09.2023.

Op 08.11.2023 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 10.11.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene, in Duitsland gekend als: M.(…), M.(…), °(…)/(…), Iran (Islamitische Republiek). Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost Aachen/Süd – Raeren of via de luchthaven van München (MUC) of Frankfurt/Main (FRA). Het eerste aanmeldcentrum (“Erstaufnahmeeinrichtung”) waar de betrokkene zich na de transfer naar Duitsland moet aanmelden, zal later aan de betrokkene meegedeeld worden.

De betrokkene stelt tijdens zijn gehoor op 07.11.2023 dat hij nergens eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene stelt enkel zijn vingerafdrukken gegeven te hebben in Duitsland. De betrokkene stelt slechts 11 uur in Duitsland doorgebracht te hebben.

Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Duitsland.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt dat hij zich veilig voelt bij zijn broer en zus in België. De betrokkene stelt dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Duitsland. Hij stelt er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat hij er zich niet veilig voelde. De betrokkene stelt bang te zijn om er teruggestuurd te worden naar Iran. Hij stelt zich veilig te voelen bij zijn broer en zus en hen nodig te hebben.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene familieleden in België heeft, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland.

Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat zijn broer en zus in België wonen en hij bij hen wil blijven. We verwijzen hieromtrent naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broers. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken dat we op dit moment niet beschikken over concrete elementen die aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en zijn zus en broer bestaat die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene in België zou moeten worden behandeld. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt geen verzoek om internationale bescherming in Duitsland ingediend te hebben. Hieromtrent herhalen we nogmaals dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Duitsland.

Verder stemden de bevoegde Duitse instanties op 10.11.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

De betrokkene stelt dat hij zich niet veilig voelt in Duitsland en dat hij schrik heeft om naar Iran teruggestuurd te worden. De betrokkene verduidelijkt niet of hij nog wegens andere zaken, zich onveilig voelt in Duitsland.

De Duitse instanties gaan akkoord met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)b, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Duitsland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Verder merken we op dat de betrokkene stelt slechts 11 uur in Duitsland geweest te zijn. Dit is te kort om te besluiten dat Duitsland tekort zou schieten wat de zorg voor verzoekers betreft. Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun

internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., "Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update, laatste update op 06.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDADE_2022update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terecht komen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 64).

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen achter dat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 112).

De betrokkene stelt veel stress en angsten te hebben. De betrokkene verduidelijkt niet of hij opgevolgd wordt door een dokter. De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare

achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes." (AIDA-rapport, pagina 142). Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden (AIDA-rapport, pagina 121-122).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, pagina 142).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse instanties (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 februari 2024 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 309 934.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 november 2023 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“La partie requérante est actuellement détenue administrativement au centre fermé de Bruges en vue de son éloignement du territoire belge, de sorte que l’urgence est démontrée.

Elle a par ailleurs agi avec toute la diligence requise dans la mesure où la présente requête a été introduite dans 5 jours de la notification de la détermination de la frontière, respectant le délai prescrit par l’article 39/57 de la loi.

Par ailleurs, dans la mesure où elle est détenue en vue de son expulsion, il est établi que la procédure ordinaire ne serait pas de nature à empêcher la réalisation du préjudice décrit ci-dessus.”

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 27 november 2023, maar dat verzoeker slechts sedert 12 februari 2024 wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge met het oog op zijn overdracht naar Duitsland, die op 26 februari 2024 in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 28 december 2023 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.2.1. In een eerste middel van zijn verzoekschrift van 28 december 2023 voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de Verordening 604/2013/EU op zichzelf en in samenlezing met het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

(...)

En l'espèce, l'État belge a adopté le 27.11.2023, une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire à l'égard du requérant sans examen adéquat des droits fondamentaux qui sont en jeu.

En substance, la décision querellée est fondée sur l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, qui autorise la partie défenderesse, saisie d'une demande de protection internationale, à procéder à la détermination de l'Etat responsable de son examen et à saisir l'Etat responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur de protection internationale dans les conditions prévues par le Règlement Dublin III.

La partie adverse fait dès lors application de l'article 3.2, premier alinéa, et de l'article 18-1.d) du Règlement 604/2013, qui prévoient que « Lorsque aucun Etat membre responsable ne peut être désigné sur la base des critères énumérés dans le présent règlement, le premier Etat membre auprès duquel la demande de protection internationale a été introduite est responsable de l'examen » et que « L'État membre responsable en vertu du présent règlement est tenu de reprendre en charge, dans les conditions prévues aux articles 23, 24, 25 et 29, le ressortissant de pays tiers ou l'apatride dont la demande a été rejetée et qui a présenté une demande auprès d'un autre État membre ou qui se trouve, sans titre de séjour, sur le territoire d'un autre État membre ».

La partie défenderesse en conclut dès lors que l'Allemagne est l'Etat responsable pour traiter la demande de protection internationale du requérant.

En tout état de cause, même si l'Allemagne est l'Etat responsable du traitement de la demande de protection internationale du requérant, celui-ci ne peut y être envoyé, en raison du risque concret de violations des droits humains et des défaillances systémiques dans le réseau d'accueil pour demandeurs d'asile.

*À cet égard, notons que l'article 3§2 du règlement Dublin III, alinéa 2, stipule : « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable ». Dans l'arrêt *Abubacarr Jawo c. Bundesrepublik Deutschland* prononcé en Grande Chambre le 19 mars 2019 précité, la Cour de Justice de l'Union européenne a donné des précisions quant à l'application de l'article 3§2 du Règlement Dublin III. Comme le rappelle la Cour à l'occasion de l'arrêt précité, l'article 3§2 du Règlement Dublin III est fondé sur le principe de confiance mutuelle entre États membres. La Cour de Justice a néanmoins considéré que le respect de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne constitue une garantie, de nature à renverser le principe de confiance mutuelle le cas échéant : ne peuvent être transférés les demandeurs de protection internationale qui, en cas de retour, s'exposeraient à des risques de traitements inhumains et dégradants dans l'Etat membre responsable du traitement de leur demande de protection internationale (§§85-91). Comme le rappelle à cette occasion la Cour de Justice, le système européen commun d'asile et le principe de confiance mutuelle reposent sur l'assurance que l'application du Règlement Dublin III n'entraîne à aucun stade et sous aucune forme, un risque sérieux de violation de l'article 4 de la Charte (§89). Concernant les critères déterminant les risques de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 4 de la Charte fondamentaux, la Cour de Justice a rappelé que « il incombe aux États membres, y compris aux juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'État membre responsable, au sens du règlement [...], lorsqu'ils*

ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cette disposition » (§85).

La CJUE invite les États membres à prendre en considération les circonstances propres à chaque cas et ce, en vue de déterminer si le requérant, du fait de sa situation particulière, atteint le seuil de gravité requis par le critère de « dénuement matériel extrême » (§§ 92 et 95). Afin d'apprécier l'existence des risques de violations précités, il incombe aux autorités d'apprécier « sur la base d'éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés et au regard du standard de protection des droits fondamentaux garanti par le droit de l'Union, la réalité de défaillances soit systémiques ou généralisées, soit touchant certains groupes de personnes » (§90). En l'espèce, les empreintes du requérant ont été relevées en Allemagne. Les autorités belges ont sollicité une demande de reprise en charge de la demande de protection internationale du requérant auprès des autorités allemande.

Les autorités allemandes ont accepté la reprise en charge de la demande de protection internationale du requérant, en application de l'article 18-1, b) du Règlement Dublin III en date du 10.11.2023.

Il convient néanmoins de faire application de l'exception prévue par l'article 3§2 du Règlement Dublin III, le requérant s'exposant à une situation de dénuement matériel extrême en cas de transfert vers l'Allemagne et en raison des défaillances généralisées et systémiques prévalant dans cet État membre.

Dans le cadre du traitement de sa demande de protection internationale, les droits fondamentaux du requérant seraient, en effet, mis en péril par une série de nouvelles mesures adoptées par le législateur allemand qui impactent directement l'accueil des demandeurs de protection internationale.

A.

Quant aux conditions d'accueil aux attaques racistes

Il ressort du rapport AIDA « AIDA, Country Report : Germany – 2022 Update : April 2023 » que le système d'accueil des demandeurs d'asile en Allemagne présente des défaillances systémiques manifestes.

Le rapport AIDA susmentionné indique que les centres d'accueil sont surpeuplés, et que par conséquent, les demandeurs d'asile arrivant n'ont d'autres choix que d'investir, des tentes, ou de dormir à la rue. Dans ces conditions, ils ne peuvent satisfaire à leurs besoins les plus élémentaires, comme se nourrir, boire, se laver.

" Due to the increasing arrivals of protection seekers, several municipalities, especially larger cities, have had to reintroduce emergency shelters. Especially in larger cities, exhibition grounds and/or made-up tent facilities are used to host asylum seekers. The conditions in these emergency shelters are below standards. It has been reported that no adequate heating systems were installed in winter and that often access to social and legal assistance is difficult.

(...) As a consequence of the increasing arrivals, many regular arrival centres are heavily overcrowded. This has led to deteriorating conditions in the facilities. In many municipalities there is a backlog in registrations of asylum seekers and access to health care and social assistance became more difficult. Especially children do not receive adequate assistance in mass accommodations. (Rapport AIDA 2022 - update - april 2023, p. 15).

À la rue, ou dans des abris de fortune, les migrants font de plus en plus l'objet d'attaques, de destructions de leur bien matériels, et de violences en tout genre, sur un fond de haine anti-migrants grandissant en Allemagne. Un article intitulé "Les attaques contre les abris pour réfugiés se multiplient en Allemagne", RTBF.BE, du 8.11.2022 fait état de ce phénomène :

« Les attaques contre les abris de réfugiés en Allemagne ont considérablement augmenté ces derniers mois, selon la réponse du gouvernement à une question parlementaire du parti d'opposition Die Linke. Au cours des deuxième et troisième trimestres de cette année, 46 attaques de ce type ont été signalées dans tout le pays, bien plus qu'au cours de la même période les deux années précédentes.

D'avril à juin, les autorités ont enregistré 33 faits à motivation politique lors desquelles "l'hébergement lui-même a été la scène du crime ou la cible directe de l'attaque". Treize autres cas ont été recensés de juillet à septembre.

Le gouvernement allemand a indiqué avoir enregistré 36 attaques au total au cours des deuxième et troisième trimestres de 2021, et 39 en 2020.

L'année dernière, 70 attaques contre des refuges pour demandeurs d'asile ont été comptabilisées. Ce nombre devrait être dépassé d'ici la fin de l'année. (...) »¹

L'organisation Human Right Watch tirait déjà la sonnette d'alarme en 2020, en alertant quant à la croissance d'agressions physiques, mesures de haine, et au racisme de la société civile en Allemagne envers les migrants étaient ainsi répertoriées des agressions multiples contre les demandeurs d'asile, ceux qui leur portent assistance, ainsi que des attaques à l'encontre des centres d'hébergement :

«Les agressions contre les réfugiés, les demandeurs d'asile et ceux qui leur portent assistance demeurent un sujet de préoccupation. Au cours du premier semestre de 2019, la police a enregistré 609 agressions contre des réfugiés et de demandeurs d'asile, 60 attaques contre des centres d'accueil de réfugiés et 42 attaques contre des organisations humanitaires et des bénévoles ont été enregistrées. Les autorités

policières ont attribué l'écrasante majorité de ces actes à des auteurs « motivés par une idéologie de droite ».

En octobre, le gouvernement a révélé que 12 500 infractions pénales « à motivation politique » (catégorie qui inclut les crimes haineux) avaient été perpétrées par des membres de groupes d'extrême droite au cours des huit premiers mois de l'année ».²

Un autre article récent fait état d'un bilan accablant, démontrant la pérennisation du climat xénophobe qui est celui de l'Allemagne. Vraisemblablement, en 2020, plus de 1600 demandeurs d'asile ont fait l'objet de telles attaques xénophobes :

« Germany registered 1,606 attacks on refugees and refugee shelters last year, authorities announced on Tuesday. The Interior Ministry released the figures in response to a parliamentary question by the opposition Left Party. Nearly 200 people were injured in the attacks, mostly committed by right-wing extremists, according to the ministry. Far-right suspects also targeted 67 refugee organizations and volunteers helping asylum seekers. More than 1,600 offenses recorded by the police last year included physical assaults targeting refugees, verbal slurs, threatening letters, damage to property, and arson attacks on refugee shelters. Left Party lawmaker Ulla Jelpke said despite the coronavirus health crisis and lockdown measures that restricted public life for much of the year, far-right extremists continued their violent attacks on refugees.

“Racism in the country knows no lockdown. The number of attacks on refugees last year in Germany actually rose further,” she said in a written statement. Germany is currently hosting nearly 1.7 million refugees, most of whom are Syrians who fled their country due to civil war and arrived in the country between 2014 and 2016. The country witnessed growing xenophobia and anti-migrant hatred in recent years, fueled by the propaganda of neo-Nazi groups and the far-right Islamophobic Alternative for Germany (AfD) party. »³

B.

Mesures législatives discriminatoires – Obstacles conséquents pour avoir accès aux droits sociaux et économiques

Outre des défaillances concernant le droit à l'aide matérielle, en ce compris l'hébergement, et les agressions à caractère raciste dont les demandeurs d'asile font face en Allemagne, ces derniers sont également confrontés à des obstacles conséquents dans l'accès à leurs droits sociaux et économique

Il ressort du rapport AIDA : « AIDA, Country Report : Germany – update 2022 April 2023 »⁴, que des modifications législatives, opérées par le législateur allemand en 2019 en matière d'immigration, ont impacté une série de droits fondamentaux des demandeurs de protection internationale.

Ainsi, et notamment, les demandeurs de protection internationale sont désormais exclus du marché de l'emploi pour une période de neuf à 24 mois selon la région concernée (Rapport AIDA précité, page 137). A cela s'ajoutent les possibilités, nouvelles, de leur retirer leurs droits et bénéfices sociaux pour une série de motifs : notamment le fait de ne pas introduire une demande de protection internationale dès son arrivée, de ne pas rester au lieu de résidence assigné par les autorités, de ne pas collaborer dans l'établissement de son identité (Rapport AIDA précité, pages 117-118).

À cet égard, l'organisation Human Rights Watch a d'ailleurs dénoncé la situation récente des demandeurs de protection internationale en Allemagne, décrivant les incidences négatives des modifications législatives de 2019 sur la jouissance de leurs droits humains. Sont particulièrement pointés les modifications touchant à la réduction des prestations sociales et à l'élargissement des motifs de rétention, la nouvelle possibilité d'utiliser des prisons ordinaires dans le cadre de la rétention, ainsi que les amendements limitant la capacité de travailler et d'étudier⁵.

Des actions en justice sont en cours pour contester la constitutionnalité de normes législatives qui autorisent le placement des demandeurs de protection internationale en détention préventive pendant une période pouvant aller jusqu'à trois mois :

Des actions en justice actuellement en instance ont été engagées pour contester la constitutionnalité de lois en Bavière qui autorisent la police à placer des personnes en détention préventive pendant une période pouvant aller jusqu'à trois mois, dans certains cas sans avoir accès à un avocat, au motif qu'elles pourraient poser un danger à la sécurité nationale plutôt que pour avoir commis un délit. Au cours de l'année, les législateurs d'au moins quatre autres Länder ont proposé ou adopté des dispositions analogues inquiétantes »⁶.

C.

Quant aux obstacles dans l'accès aux soins de santé

Quant à l'accès aux soins de santé, les demandeurs de protection internationale se heurtent à des obstacles de taille en Allemagne.

Le rapport AIDA 2022 - update - April 2023 précité, indique à cet égard que la législation allemande limite l'accès aux soins de santé des demandeurs de protection internationale à certaines maladies. Les prestations ne seront données que si elles répondent au critère du « traitement nécessaire », qui n'est pas défini par la loi mais accepté, en pratique, comme couvrant uniquement les soins médicaux

absolument inévitables. Si les maladies aiguës et chroniques sont parfois traitées, les traitements trop coûteux sont évités :

« L'expression "traitement nécessaire" au sens de la loi n'a pas été définie de manière concluante, mais on considère souvent qu'elle désigne uniquement les soins médicaux absolument inévitables. Cependant, la formulation de la loi suggère que les soins de santé pour les demandeurs d'asile ne doivent pas être limités aux "soins d'urgence" puisque la loi fait référence aux maladies ou douleurs aiguës comme motifs de traitement nécessaire. En effet, la loi fait référence à des maladies aiguës ou à la douleur pour justifier un traitement nécessaire. Si les maladies chroniques causent de la douleur, elles doivent également être traitées. Cependant, un différend subsiste quant à savoir quel traitement est nécessaire dans ces cas, c'est-à-dire si le traitement de la douleur nécessite le traitement des causes de la maladie chronique, ou si une option de traitement plus rentable (généralement des médicaments) qui élimine la douleur, au moins temporairement, est suffisante. Il a été signalé que des mesures de diagnostic ou des thérapies nécessaires mais coûteuses ne sont pas toujours accordées par les autorités locales, qui font valoir que seuls les soins médicaux "élémentaires" ou "vitaux" seraient couverts par la loi » (Rapport AIDA précité page 142, traduction libre7).

L'ambiguïté de la loi allemande quant aux soins couverts pour les demandeurs de protection internationale donne lieu à des difficultés pratiques dans la prise en charge effective des soins, et laisse une grande latitude aux municipalités, critiquées pour exercer un pouvoir discrétionnaire et arbitraire dans le choix des soins couverts, alors même que les agents traitants n'ont aucune compétence médicale :

« Un problème courant dans la pratique est causé par la nécessité d'obtenir un bon d'assurance maladie (Krankenschein). Ces bons ou certificats sont généralement distribués par le personnel médical dans les centres d'accueil initiaux, mais une fois que les demandeurs d'asile ont été orientés vers d'autres formes d'hébergement, ils doivent généralement en faire la demande auprès du bureau d'aide sociale de leur municipalité. Des critiques ont souligné que l'ambiguïté de l'étendue des prestations prévues par la loi conduit à des interprétations variables dans la pratique d'une municipalité à l'autre et peut donner lieu à un arbitraire bureaucratique de la part des agents des bureaux d'aide sociale, qui n'ont généralement aucune compétence médicale. La nécessité de distribuer les bons d'assurance maladie individuellement impose également une charge administrative significative aux services sociaux... » (Rapport AIDA précité, page 143, traduction libre8).

Il ressort encore des informations disponibles que le système allemand fait peser une charge administrative excessive sur les demandeurs de protection internationale qui ont besoin de soins de santé:

« Un autre obstacle auquel les demandeurs d'asile et les réfugiés sont confrontés est qu'ils ne peuvent pas demander une assistance médicale appropriée de manière traditionnelle. On ne peut pas simplement se sentir malade et aller chez le médecin tout de suite.

(..)

Pour obtenir un traitement médical, un réfugié ou un demandeur d'asile doit d'abord fournir des preuves qui mesurent l'importance de l'assistance médicale pour sa santé à long terme. Cette preuve est fournie au moyen d'une autorisation médicale appelée « Berechtigungsschein ». Les demandeurs d'asile et les réfugiés peuvent obtenir ce document soit au centre d'accueil des réfugiés, soit au bureau local de la protection sociale.

En outre, il faut fournir des arguments solides et convaincants sur les effets négatifs à long terme qu'il / elle peut subir si un traitement médical approprié n'est pas délivré au bon moment. Par exemple, si un demandeur d'asile est disposé à voir un dentiste, il doit discuter des conséquences de l'absence de traitement médical sur ses dents à l'avenir.

Bien que ces procédures s'appliquent toujours, le système a souvent fait l'objet de critiques. Plusieurs enquêtes approfondies ont révélé que ce système représentait une charge administrative importante. Il est également à noter qu'il ne parvient souvent pas à fournir l'assistance médicale requise au bon moment en raison de l'incompétence des autorités locales pour prendre des décisions sur des cas individuels » 9. Dans un article d'info migrant, de décembre 2023, il est mis en avant que seulement une partie des personnes ayant des troubles de santé mentale, ont accès à une thérapie¹⁰. Ce constat a été posé après une enquête longue de plusieurs mois :

« At least one in three asylum seekers in Germany suffers from a mental illness, a media investigation found. However, only a fraction of them have access to therapy, despite the risks that untreated psychological disorders can pose, not only to those suffering from them but sometimes to society as well. » Pour le requérant, cela est d'autant plus important, qu'il a entamé un suivi psychologique et que sa psychologue atteste que le requérant se sent mieux en Belgique car il est entouré de sa famille. Elle a également mis en avant toute une série de symptômes :

« Au niveau émotionnel : peur, repli sur soi, sentiment de rejet

- Au niveau cognitif : difficulté de mémorisation

- Stratégie de coping : évitement des stimuli rappelant les événements vécus »

La conclusion de sa psychologue est la suivante :

« Sur la base des observations, des éléments recueillis à travers le discours de M. M.(...), ainsi que de ses résultats à l'échelle de l'état de stress post-traumatique, il semble que M. M.(...) souffre d'un trouble de stress post-traumatique, associé à un état anxieux-dépressif. Une prise en charge thérapeutique est fortement recommandée pour le patient. »

Il est donc fondamental qu'il puisse continuer à être suivi en Belgique, et être entouré de sa famille.

D.

Quant à l'accès à un avocat

Le rapport Aida indique qu'aucun mécanisme n'est en place pour garantir qu'un demandeur d'asile ait accès à un conseil juridique ou à un avocat avant un entretien personnel avec les autorités chargées de l'asile :

« Les organisations d'aide sociale et d'autres ONG offrent des services de conseil gratuits, y compris des conseils juridiques de base.⁶⁰⁷ Cependant, l'accès aux ONG dépend fortement du lieu de résidence. Dans certains centres d'accueil, les organisations d'aide sociale ou les conseils de réfugiés ont des heures d'ouverture régulières ou sont situés à proximité des centres, de sorte que les demandeurs d'asile peuvent facilement accéder aux bureaux de ces organisations. Cependant, il n'existe pas de bureaux d'ONG dans tous les lieux concernés et, en tout état de cause, l'accès à ces services n'est pas systématiquement garanti. En 2022, il n'existe aucun mécanisme au niveau fédéral qui garantisse que les demandeurs d'asile aient accès à des conseils juridiques de la part d'une institution indépendante avant l'entretien¹¹. (traduction libre, page 101 « AIDA, Country Report : Germany – 2022 Update : April 2023 » »

Il se déduit de ces différentes informations que le requérant s'expose à des défaillances systémiques en Allemagne : ces défaillances portent atteinte à l'exercice de ses droits fondamentaux et à l'accès effectif à ses droits sociaux.

Dès lors que le requérant appartient à la catégorie des bénéficiaires de protection internationale susceptibles d'être renvoyés en Allemagne, il ne saurait être soutenu qu'il ne se trouverait pas, a priori, dans la situation générale vécue par les autres personnes de cette catégorie. Comme l'a à juste titre rappelé le Conseil de céans, « il est évident que des exceptions doivent exister : certaines personnes de la catégorie en question sont sans doute capables d'avoir accès à des soins suffisants. Il ne peut toutefois s'agir de rien de plus que d'exceptions, sans quoi ces cas constitueraient la situation générale. Il ne saurait être imposé au requérant de prouver qu'il se trouverait bien, en cas de retour au pays d'origine, dans la même situation que la plupart des gens appartenant à la même catégorie que lui. Le simple fait d'être ce qu'il est constitue une présomption suffisante. Au contraire, c'est à la partie défenderesse qu'il appartient, le cas échéant, de démontrer que le requérant constituerait une exception » (CCE, arrêt n° 249.749

11 Version originale "Welfare organisations and other NGOs offer free advice services which include basic legal advice.⁶⁰⁷ However, access to NGOs is highly dependent on the place of residence. In some reception centres, welfare organisations or refugee councils have regular office hours or are located close to the centres so asylum seekers can easily access the offices of such organisations. However, offices of NGOs do not exist in all relevant locations and in any case, access to such services is not systematically ensured. As of 2022, there is no mechanism at the federal level which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview" du 24 février 2021, point 5.5.2).

Il ressort de l'ensemble des informations versées au dossier administratif que le requérant établit l'existence de défaillances systémiques ou généralisées à l'égard des « Dublinés » en Allemagne, qui le placent dans « un dénuement matériel extrême [...] d'une gravité telle [que sa situation] peut être assimilée à un traitement inhumain ou dégradant. »

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Le requérant vit actuellement chez sa soeur et son beau-frère qui représentent un soutien moral et matériel très important pour lui.

Très jeune, il a perdu son père et vivait avec sa mère. Son frère est décédé quand il avait environ 14 ans. Il a dû fuir l'Iran, alors qu'il venait tout juste d'être majeur suite à des problèmes avec les autorités lors de la révolution de 2022.

Au vu des événements traumatisants pour son jeune âge et de sa fragilité psychologique, il est fondamental qu'il puisse rester auprès de sa famille qui est un soutien réel.

Son beau-frère explique d'ailleurs :

« nous soussignons par la présente témoignage que mr m.(...) A.(...) m.(...) as passé les moments très difficiles durant ses 10 dernières années. tout d'abord il as perdu son père quand il était adolescents.puis élève part sa mère et son grand frère .malheureusement tu va brusquement trop vite bouleversé cette fois ,il perd son grand frère dans accident il y as 5 ans, son frère qui venait se marier 6mois laisse derrière lui une femme enceinte de 5 moi .cette tragédie est tellement dur pour m.(...) ça as joué trop sur son moral et sa confiance.il se trouvait dans une situation chaotique.le plus injuste dans ses malheur est que de côté

les autorités régimes mollah pour suivre l'enquête sur cette accident arrive à son frère que l'autre conducteur était un fonctionnaire d'état on voulait pas faire de recherche plus profondur sur la cause de fait que le conducteur était bele est bien entôrt »

En Belgique, le requérant bénéficie d'un suivi psychologique adapté, ce qui est fondamental pour ce dernier au vu des évènements vécus en Iran.

Un renvoi en Allemagne serait catastrophique pour son état psychologique, cela aurait comme conséquence une interruption dans le soutien quotidien reçu par sa famille.

La Belgique aurait dû prendre en considération ces éléments et se désigner comme état responsable pour traiter de sa demande d'asile en appliquant l'article 17 du règlement Dublin III qui donne la possibilité à un état membre d'examiner une demande de protection internationale, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans ledit règlement."

Als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift voegt verzoeker getuigenissen van zijn familieleden en een attest van de psychologe van 15 december 2023 (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2.2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.2.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt" met het oog op "het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek".

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

2.2.2.6. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 31 oktober 2023 een zoekopdracht werd uitgevoerd in de Eurodac-databank. De vingerafdrukken van verzoeker bleken op 29 september 2023 geregistreerd te zijn in Frankfurt (Duitsland) in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Daarom richtte de gemachtigde van de staatssecretaris op 8 november 2023 een verzoek aan het Duitse *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* om verzoeker terug te nemen. Het Duitse *Bundesamt* aanvaardde op 10 november 2023 de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Duitsland is de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming waardoor verzoeker in beginsel te worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

2.2.2.7. Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht aan Duitsland onmogelijk zou zijn omwille van systeemfouten in het Duitse opvangnetwerk. Verzoeker pleit dus

voor de toepassing van artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU en verwijst hierbij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Jawo*. In deze uitspraak stelt het Hof van Justitie dat een overdracht niet mogelijk is indien deze ertoe zou leiden dat de betrokkene zou belanden in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

2.2.2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Duitsland.

2.2.2.9. In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de omstandigheden in de opvangcentra in Duitsland en op racistische incidenten. Uit het rapport van Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., *“Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update”* van 6 april 2023 (hierna: het AIDA-rapport) leidt verzoeker af dat er overbevolking is in de opvangcentra in Duitsland waardoor een beroep moet worden gedaan op noodopvang. Op basis van een persbericht van ‘RTBF’ stelt verzoeker dat er in Duitsland een stijging waar te nemen is van het aantal aanvallen op plaatsen waar vluchtelingen gehuisvest zijn. Ook blijkt de landpagina van Duitsland van Human Rights Watch van 2020 zou de agressieve houding ten aanzien van migranten volgens verzoeker door politieke motieven zijn ingegeven. Verzoeker wijst ook op een artikel van het Turkse persagentschap dat de talrijke incidenten uit 2020 en het xenofobe klimaat bespreekt.

2.2.2.10. Naar aanleiding van verzoekers betoog betreffende overbevolking in het Duitse opvangsysteem dient vooreerst te worden aangestipt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn zogeheten Dublin-interview, dat op 7 november 2023 van hem werd afgenomen, geen gewag maakte van problemen inzake huisvesting of toegang tot de asielprocedure (Verklaring DVZ, 7 november 2023, aanvullende informatie). Verzoeker beweerde zelfs dat hij in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming had ingediend en had voor België gekozen omwille van de aanwezigheid van zijn broer en zus (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde trouwens slechts gedurende 11 uur in Duitsland te hebben verbleven, waardoor hij bezwaarlijk kan aanvoeren dat hij persoonlijk te lijden had onder verregaande materiële deprivatie in Duitsland.

2.2.2.11. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende betreffende de opvangstructuur in Duitsland:

“Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. (...)”

Duitsland verklaarde zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU, waardoor er geen risico bestaat dat verzoeker in een pre-verwijderingscentrum terecht komt, zoals in de beslissing wordt vermeld: *“Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terechtkomen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 64)”. Elders in de beslissing wordt immers aangegeven dat “(...) de bevoegde Duitse instanties op 10.11.2023 in(stemden) met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.*

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

(...)

De Duitse instanties gaan akkoord met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)b, wat betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Duitsland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

2.2.2.12. De huidige beweringen van verzoeker in zijn middel betreffende het gebrek aan opvang in Duitsland vinden geen steun in de beschikbare landeninformatie. In het AIDA-rapport wordt immers uitdrukkelijk bevestigd dat er in Duitsland geen voorvallen zijn van verzoekers om internationale bescherming die geen toegang kregen tot opvangvoorzieningen omwille van capaciteitsgebrek (AIDA-rapport, 6 april 2023, p. 130). Er is blijkens het rapport wel sprake van grote verschillen op het vlak van comfort tussen de verschillende opvangcentra, hoewel her en der renovatiewerken werden gestart (AIDA-rapport, 6 april 2023, p. 130-134). Door het hoge aantal nieuwkomers uit Oekraïne en Afghanistan rijzen ook een aantal problemen ten gevolge van de hoge bezettingsgraad en beperkte ruimte, die vooral de situatie van gezinnen met minderjarige kinderen bemoeilijkt (*Ibid.*). Verzoeker toont echter niet aan dat deze conjuncturele problemen als ernstige systeemfouten kunnen worden gekwalificeerd waardoor elke overdracht naar Duitsland automatisch een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker is een alleenstaande meerderjarige jongeman, voor wie de hinder omwille van deze conjuncturele problemen beperkt blijft. Specifiek met betrekking tot de situatie van Dublin-returnees stelt het AIDA-rapport dat er geen meldingen zijn van terugkeerders naar Duitsland die moeilijkheden kenden om (opnieuw) toegang te krijgen tot de asielprocedure of andere problemen kenden na een overdracht aan Duitsland. Verzoeker toont in zijn middel nergens het tegendeel aan.

2.2.2.13. In zoverre verzoeker een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert omwille van racistische of xenofobe geweldsincidenten in Duitsland, dient te worden aangestipt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Duitsland reeds het slachtoffer was van dergelijke voorvallen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

(...)

We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.”

Door te wijzen op de toename van xenofobe gevoelens in Duitsland, die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat een terugkeer naar Duitsland in zijn individuele geval een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Bovendien toont hij niet aan dat de Duitse overheidsinstanties zouden verzuimen bescherming zouden kunnen bieden in geval hij het slachtoffer zou worden van bepaald xenofobe uitingen of gedragingen.

2.2.2.14. In een tweede middelonderdeel bespreekt verzoeker een aantal belemmeringen op het vlak van sociale en economische rechten. Uit het reeds genoemde AIDA-rapport leidt verzoeker af dat er beperkingen zijn op het recht op arbeid en dat sociale rechten in bepaalde situaties kunnen worden ingeperkt. Verzoeker wijst in het bijzonder op de landenpagina van Duitsland van Human Rights Watch waarin gewezen wordt op deze inkrimpingen van de sociale rechten en de uitbreiding van de detentiemogelijkheden omwille van een gevaar door de openbare veiligheid.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij actueel in België tewerkgesteld is of uitgebreide sociale rechten geniet, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat de beperkingen die de Duitse wetgeving voorziet inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers een reductie zouden inhouden van zijn sociale rechten. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen dat in de wetgeving voorziene beperkingen inzake toegang tot de arbeidsmarkt en uitbreiding van detentiemogelijkheden automatisch aanleiding zouden geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.15. In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op beperkingen inzake de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, waarbij hij citeert uit het AIDA-rapport. Op basis van een internetartikel, gepubliceerd op Erfolgzentrum.de (aanbieder van Duitse taallessen) wijst verzoeker op de administratieve verplichtingen voor een asielzoeker die bepaalde medische behandelingen wenst te ondergaan. Vervolgens wijst verzoeker op een internetartikel van *infomigrants* waaruit blijkt dat slechts een beperkt aantal van de verzoekers om internationale bescherming met mentale problemen in Duitsland toegang krijgen tot geestelijke gezondheidszorg. Tenslotte wijst verzoeker op het attest van de psychologe waarin therapeutische opvolging van verzoeker wordt aangeraden.

2.2.2.16. In de bestreden beslissing wordt betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker en de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland het volgende overwogen:

“De betrokkene stelt veel stress en angsten te hebben. De betrokkene verduidelijkt niet of hij opgevolgd wordt door een dokter. De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare

achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van “acute ziektes of pijn”, in dewelke “noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes.” (AIDA-rapport, pagina 142). Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere “noodzakelijke preventieve medische check-ups” aangeboden (AIDA-rapport, pagina 121-122).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze “standaard” sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDA-rapport, pagina 142).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid zou verwijten omdat met zijn psychologische problemen geen rekening werd gehouden. In de beslissing wordt immers ingegaan op zijn stress- en angstgevoelens. Het attest van de psychologe, dat hij als bijlage bij zijn gedinginleidend verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), is immers van latere datum dan de bestreden beslissing. In dit attest wordt een post-traumatische stress-stoornis gelinkt aan een anxio-depressieve status gesuggereerd, maar dit wordt niet bevestigd door een arts. Het attest houdt dus enkel een bevestiging in van de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker blijkt geeft van stress- en angstgevoelens. Bovendien blijkt uit niets dat er ondertussen een (medisch/psychiatrische) behandeling werd opgestart.

In weerwil van wat verzoeker wil doen geloven, blijkt uit het AIDA-rapport dat dringende medische hulpverlening voor verzoekers om internationale bescherming gegarandeerd is in Duitsland en dat er ook gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde verzoekers voor internationale bescherming voorhanden is (AIDA-rapport, 6 april 2023, p. 142). Verzoeker maakt dus niet concreet aannemelijk dat hij ingevolge een overdracht aan Duitsland een menonwaardige of vernederende behandeling zal ondergaan omwille van bepaalde beperkingen inzake toegang tot de gezondheidszorg in Duitsland omwille van administratieve obstakels.

2.2.2.17. Verzoeker beklaagt zich in een vierde middelonderdeel over de toegang tot rechtshulp. Op basis van informatie uit het AIDA-rapport betreffende de geografische spreiding van de gratis rechtshulp door Ngo's en de afwezigheid van een federaal mechanisme om rechtshulp te voorzien bij het interview, besluit verzoeker dat er sprake is van systeemfouten in Duitsland.

De Raad merkt op dat artikel 3 van het EVRM niet de verplichting inhoudt voor de gemachtigde van de staatssecretaris om na te gaan of in geval van overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat er kosteloze juridische bijstand wordt aangeboden bij het interview. Bovendien kan de geografische inbedding van de Ngo's niet als een systeemfout worden gekwalificeerd die ertoe leidt dat elke overdracht aan Duitsland een schending van artikel 3 van het EVRM zou opleveren. In weerwil van verzoekers beweringen, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat er in Duitsland algemene systeemfouten bestaan waarvan Dublin-terugkeerders het slachtoffer worden en die dermate ernstig zijn dat ze in geval van een overdracht aan Duitsland een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.18. De door verzoeker geschonden geachte soevereiniteitsclausule, vervat in artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te be handelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze ver ordening neergelegde criteria niet verplicht.”

De Raad stipt aan dat de toepassing van de zogeheten soevereiniteitsclausule tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. België is, zoals hierboven in herinnering werd gebracht, enkel verplicht de soevereiniteitsclausule toe te passen indien *“ernstig moet worden gevreesd”* dat de overdracht van verzoeker aan Duitsland omwille van *“systeemfouten (...) die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* niet mogelijk is (artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat dit thans niet het geval is.

2.2.2.19. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

2.2.2.20. In de bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van verzoeker het volgende gesteld:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt dat hij zich veilig voelt bij zijn broer en zus in België. De betrokkene stelt dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Duitsland. Hij stelt er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat hij er zich niet veilig voelde. De betrokkene stelt bang te zijn om er teruggestuurd te worden naar Iran. Hij stelt zich veilig te voelen bij zijn broer en zus en hen nodig te hebben.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene familieleden in België heeft, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland.

Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat zijn broer en zus in België wonen en hij bij hen wil blijven. We verwijzen hieromtrent naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broers. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we op dit moment niet beschikken over concrete elementen die aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en zijn zus en broer bestaat die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene in België zou moeten worden behandeld. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013."

2.2.2.21. Verzoeker wijst in zijn middel op de aanwezigheid van familieleden in België, in het bijzonder op de aanwezigheid van zijn zus en schoonbroer, bij wie hij voor zijn administratieve aanhouding onderdak had gevonden. Verzoeker zet uiteen dat hij in Iran bij zijn moeder woonde en op jonge leeftijd zijn vader verloor en citeert een getuigenis van zijn schoonbroer. Volgens verzoeker kan hij in België de ondersteuning van zijn familie genieten en psychologische begeleiding voor zijn trauma.

2.2.2.22. De Raad stipt aan dat verzoeker meerderjarig is en dat er dus bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond. De getuigenis van zijn familieleden kan niet als een bewijs van zulke afhankelijkheidsband worden aanzien. Bijgevolg kan het gezinsleven dat verzoeker gedurende de voorbije jaren onderhield met zijn zus en schoonbroer niet als een 'beschermenswaardig' gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden gekwalificeerd. Deze familieleden hebben immers jaren gescheiden geleefd en verzoeker is slechts enkele maanden geleden in België toegekomen. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn in België verblijvende familieleden hem niet zouden kunnen ondersteunen (materieel en emotioneel) gedurende de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland.

2.2.2.23. Zoals gezegd worden de voorgehouden psychologische problemen van verzoeker niet door medische attesten onderbouwd. Uit het attest van de psychologe van 15 december 2023 blijkt niet dat verzoeker actueel in België medisch wordt opgevolgd of dat er sprake is van een acute levensbedreigende aandoening. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er in zijn geval een risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar Duitsland omdat er aldaar bepaalde obstakels zouden rijzen inzake toegang tot de gezondheidszorg.

2.2.2.24. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending van artikel 3 van de Verordening 604/2013/EU, al dan niet in samenhang met het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie aangetoond. Er blijkt ook geen schending van artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU of van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Het verzoekschrift van 28 december 2023 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

“Conformément à l'article 39/82, §2 de la loi du 15 décembre 1980, une décision de l'Office des étrangers peut être suspendue à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. Aux termes de cet article, « cette dernière condition est entre autres remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme, en particulier des droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ».

En l'espèce, l'exécution de la décision attaquée entraîne la conséquence que le requérant subit des traitements inhumains et dégradants au sens des articles 3 CEDH et 4 de la Charte des droits fondamentaux en cas de transfert vers l'Allemagne car, d'une part il n'existe pas de garantie de prise en charge (logement, aide matérielle, soins médicaux) et qu'il risque d'être la cible d'attaque raciste, face à la montée en puissance d'un sentiment anti-migrants en Allemagne.

L'exécution de la décision entraîne également la violation de l'article 8 CEDH et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux étant donné qu'il sera coupé de sa famille.

Le préjudice grave et difficilement réparable est donc, in casu, démontré. Aucune personne raisonnable ne pourrait le contester (voy. CE, 1er décembre 1992, n°41.247).”

2.2.3.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.2.3.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in de middelen aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 4 en 7 van het Handvest.

Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een evident nadeel en kan verzoeker niet volstaan met een algemene verwijzing naar de toestand van de opvangstructuren en de xenofobe incidenten in Duitsland om dit aannemelijk te maken.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN